ISSN 0132-4462.
№ 2 2006
л ю т и й

перець

Юрій КОСОБУКІН

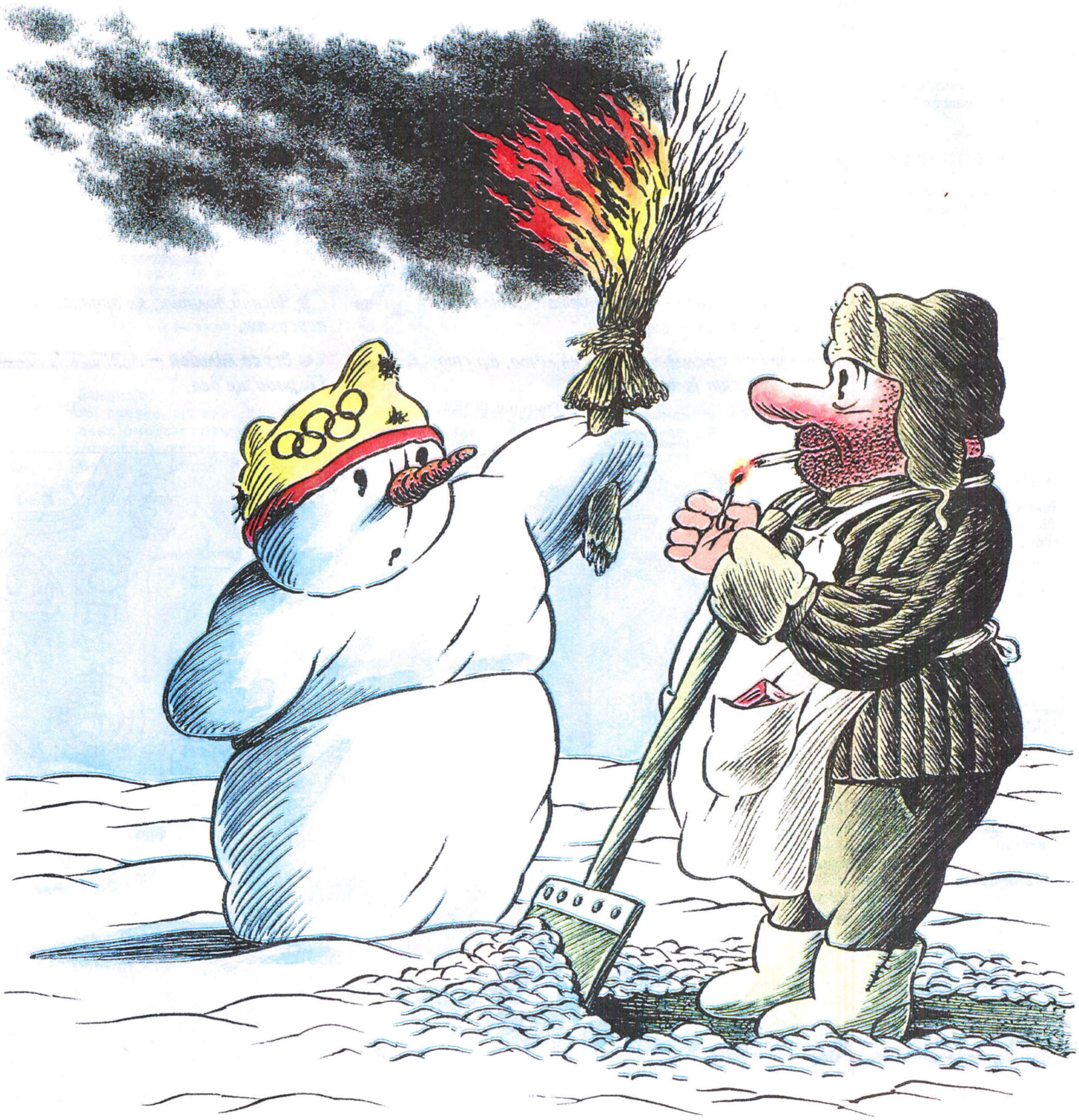

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

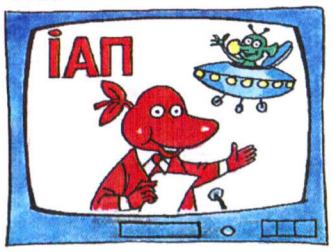

НАКОПАЛИ

З початку року Генеральна прокуратура порушила більше 200 кримінальних справ по факту зловживань, які було допущено при видачі ліцензії на видобуток корисних копалин. А Міністерство охорони навколишнього природного середовища визнало недійсними 611 спеціальних ліцензій на використання надр, геологічні розвідки та видобуток корисних копалин, які було видано з 21 червня по 31 грудня 2004 року.

ДЕ Ж РОБОТА?

Майже половина населення Полтавщини — селяни. Нині на обліку в базових центрах зайнятості області перебуває більше 45 тисяч безробітних. І їх кількість із кожним роком тільки зростає. На кожне вільне робоче місце в селах претендує не менше 11 бажаючих працювати. А у Чорнухинському, Семенівському та Чутнівському районах від 66 до 44 осіб. Коли ж настане рік села?

ПАРТІЇ Є — ГРОШЕЙ НЕМА

Тільки у виборчому окрузі № 95, що у м. Кіровограді звільнилося нещодавно 170 членів дільничних комісій: серед них — 50 голів комісій, 30 заступників і 35 секретарів. Причиною масової відмови є відсутність оплати праці з боку партій, які делегували їх у члени комісій.

ПІДНІМУТЬ ЧАРКУ — ЗА ВУЛКАНИ!

Кримські виноробники констатують, що майже половина виноградників не витримали січневих морозів. Холоди не змогли заподіяти шкоди лише лозі Коктебеля. Тут допомогли глибинні процеси колишнього вулкану Кара-Дагу, які активізувалися саме взимку і прогріли грунт в радіусі 50 кілометрів до 4 градусів тепла. Цікаво, що він не вперше рятує коктебельську лозу: активність Кара-Дагу якимсь дивом збігалася з найсуворішими кримськими зимами 1926, 1940, 1987 років.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А рогату котяри включили у свій блок як спонсора...
— Ой, видоять вони її ще до виборів!

СПІВАНОЧКИ

Я на вибори піду
Гордою ходою.
Їх в нардепи проведу,
Лишусь сам з бідою.

* * *

У парламенті тепер
Може бути і боксер.
Є надія, люди милі,—
Мікрофони будуть цілі.

* * *

Розійшовся мій земляк:
Щось йому усе «не так»
А чи «так» було — забув,
Як колись гарантом був?

* * *

Тато з хати знов тікає,
До сусідки — мама;
Політична добиває
Їх обох реклама.

* * *

Горе бідному Артему —
Спить четвертий рік окремо,
Бо Олені вже давно
Недоторканість дано.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ Сарненського району Рівненської області.

ДУМКИ ВГОЛОС

● *Якщо сало — національна валюта, то всяка свиня — ощадбанк.*

● *Сто грамів без закуски — те, що сто п'ятдесят із закускою.*

Григорій ШВЕД.

● *Чесний політик, як правило, казковий персонаж.*

● *Вкрав мільйон — поділись із ближнім, і вкради ще два.*

Петро СОХАН.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Валерія Сингаївського)

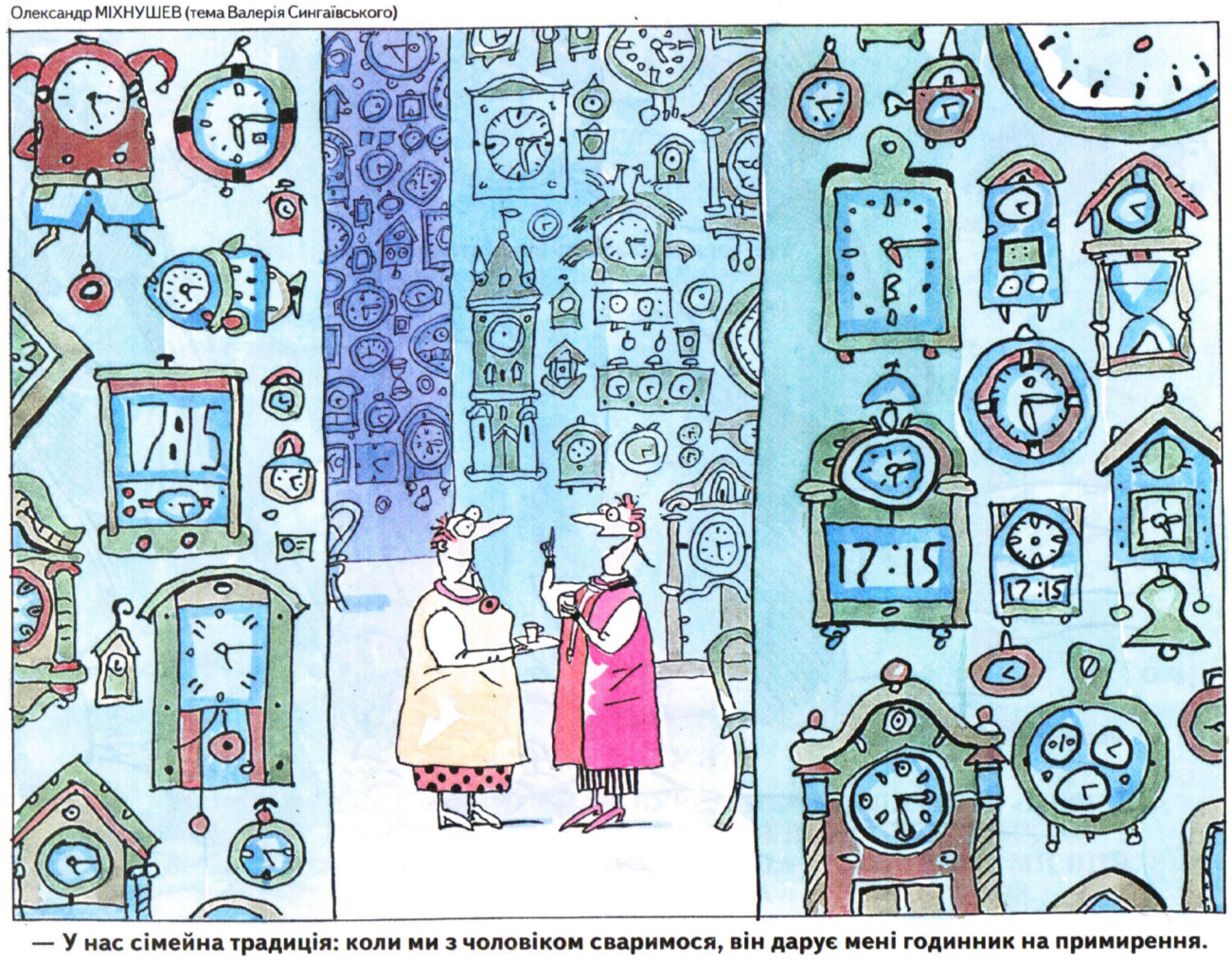

— У нас сімейна традиція: коли ми з чоловіком сваримося, він дарує мені годинник на примирення.

Олексій КОХАН

— Принесіть, будь ласка, сірники — газ у запальничці закінчився.

Олександр КОСТЕНКО

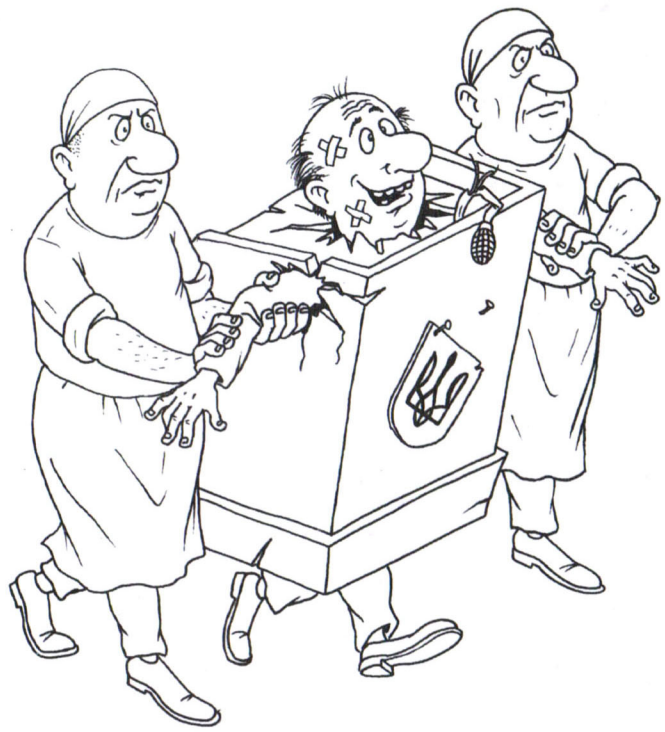

Дві гуморески

За кого?

Олекса Іванович Мохнатий допивав вранішню каву. За столом на кухні сиділа вся сім'я.

— Цілу ніч не спав,— поскаржився він дружині.

— А що сталося?

— Так вибори ж скоро. Не знаю за кого свій голос віддати. Цих блоків ниньки, як на шлакоблочному заводі. Може, проголосувати за... — Мохнатий назвав лідера однієї з партій.

— Діти, подивіться на батька! — поклала на стіл ополоника дружина. — Він хоче голосувати за тих бандитів?

— Ну, хто тобі сказав, що вони бандити? Суд був? Он пенсіонерам гречку недавно розносили, консерви, цукерки.

— А де грошей набрали на ті консерви? Гречки де намолотили? Значить, бандити! Проголосуєш за них, вважай, я тобі не дружина.

— То, може, за... — Олекса Іванович назвав ім'я ще одного політичного вождя. Десь із півхвилини усі мовчали.

— Галю, за кого ти вийшла заміж? — зиркаючи на Мохнатого, запитала дочку теща. — Слава Богу хоч на його прізвище не перейшла.

— Та я це тільки... той... висловив думку...

— почав виправдовуватися Олекса Іванович.

— Це він вважає думкою?! — відсунула від себе тарілку розгнівана теща.

— Та я...

— Не сперечайся з мамою! — грізно одрізала дружина.

— Ну, то нехай вона сама скаже...

— І скажу, що тільки такі одноклітинні істоти не можуть розібратися в політичній ситуації... Я за нього, бач, повинна думати! — тещі від тих слів трохи полегшало. Але не настільки, щоб замовкнути.

— То, може, за... — спробував перебити її Олекса Іванович. Та йому не дали доказати діти. Вони дружно пирскнули.

Знервований Мохнатий підвівся із-за столу і поспішив до виходу.

— Я на роботу! — сказав, накидаючи пальто. — А, може, за... — Олекса Іванович назвав ще один виборчий блок.

З кухні не пролунало жодного звуку. А кіт Гарбузик, який завжди проводжав його на роботу, демонстративно розвернувся і побрів на кухню до «більшості».

Олекса Іванович грюкнув дверима і вискочив на вулицю.

«Нехай голосують за кого хочуть! — вдихнув він на повні груди весняне повітря. — А я візьму і проголосую за блок...»

«За блок!..» хотів вигукнути Мохнатий. Але в цей час над ним каркнула ворона і щось ляпнуло йому на капелюх...

— Тьху ти! — вилаявся Олекса Іванович і завернув до найближчої аптеки.

До виборів залишалося ще два тижні.

Вишня

— Андрію, добрий вечір! — зустрів біля хвіртки Андрія Цеберочку сусіда. — Ти штани свого Миколки бачив?

— Взагалі-то, звичайно, бачив,— потиснув Цеберочка Євгену Плоскому руку.

— А сьогодні?

— Сьогодні він, здається, взагалі без штанів, у шортах бігає...

— І тебе це не дивує? Комарі ескадрильями з болота летять. Загризають до кісток, а дитина — гола...

— А ти без ребусів можеш?

— Можу... Застукав я твого шибеника на моїй вишні.

— Гарно вона у тебе вродила! — Захоплено глянув на сусідську вишню Цеберочка.

— Злазь,— кажу йому,— продовжував гнівatися Плоский. — Так він, як вуж, вислизнув із штанів і втік. Так що зайди забери. І проведи з ним роз'яснювальну роботу. Може, колись депутатом чи президентом буде, а хтось докопається, що він по чужих вишнях лазив...

Забрав Цеберочка штани, нам'яв Миколці вуха. Але вишня є вишня. Ну хіба втримаєшся, коли за сусідським парканом вони виблискують серед листя червоним намистом?

І сусід мусив змиритися. Скільки там дитина тих вишень з'їсть?

Але через кілька років разом із Миколкою на вишні вже розкошував його меншенький брат Сашко. Бо щедрий бузько не оминав подвір'я Цеберочки.

— Ну, коли один твій жовторотик сидів на вишні, то було півбіди! А це вже двоє обчухрують листя! Скоро й самому не вистачить вишень на вареники! — виказував Цеберочці сусіда. — Поговори з ними...

А ще через кілька років підріс найменшенький Іванко. «Викапаний жінчин дід!» — хвалився Цеберочка.

— Сьогодні твого «викапаного діда» застукав на вишні,— кипів від обурення Плоский, зустрівши сусіда. — Із старшенькими...

— Ну що ж я можу зробити? — розвів руками Цеберочка.

— «Що», «що»? Можеш, ти, врешті-решт, посадити біля своєї хати вишню?!

Михайло ПРУДНИК.

Прикрі пригоди неуків

Незалежно від царя Соломона, коли у школі взялися за тригонометрію, я дійшов висновку, що знання примножують журбу. Але, скажу вам, і невігластво не краще. Теж примножує і прикро засмучує. Взяти хоча б отой дикий випадок на Волині. Волосся дибом встає. Та послухайте самі. І добре, якщо ви лисі.

Минулого року у цей, як співає Василь Зінкевич, синьоокий край навідалися негідні шахраї і обманщики, які посіяли серед невігласів прикру злуду. Їм вдалося тут обміняти чималеньку купку двохсотгривневих купюр із портретом (анфас) Юлі замість Лесі. Не встигли обдурені люди таксяк прийти до тями і оголосити протестне голодування, як нові ошусти пустили підлу чутку, буцім в Україні... відмінили долари. І тут же «працівники соціальної служби», аби народ не зазнав великих фінансових потрясінь, заходилися обмінювати «непотрібні папірці» на наші гроші. Але курси валют дуже відрізнялися від установлених Національним банком. Таким чином була чотири рази «надана допомога» в Луцьку, а в Ратнівському районі одна сім'я «погоріла» на 2150 доларів.

А весь дерибан починається від елементарних незнань політики уряду на сучасному етапі. І даремно кричати: «Куди дивиться міліція?!» Даремно, бо і в ній є чимало людей із затемненнями у знаннях. У цьому можна переконатися на гіркому досвіді Городоцького райвідділу внутрішніх справ на Львівщині. Загалом у ньому всі знають, що їхнє покликання — вдень і вночі лапати злодіїв. Але що з ними, злодіями, робити далі, не відають.

Якось такий собі неуважний 25-річний Сергій К. приїхав із села до райцентру по розетки, дроти і лампочки. Ну, колись би він умер, але не дістав би такого скарбу за одну поїздку. А ниньки — плати і в двері! Однак Сергій зробив другу дію — у двері! — а про першу, заговорившись, забув. Тут його і накрили мокрим рядном.

На біду забудька упоперек лінії долі стали йому в той день не якісь ціпаки, а молодий, високоперспективний майор К. і старший оперуповноважений відділу карного розшуку такий же тридцятилітній капітан Н. Спочатку центуріони навели аналогічні випадки, процитували окремі статті Кримінального кодексу і навели приклади з прикрого життя за гратами. Але, хлопче, не вішай носа, підбадьорили зрештою, плати бабки і — будь здоров!

Загалом узятий Сергієм крам коштував менше сотні гривень, і все мало би обійтися адміністративним покаранням — штрафом. А до цюпи садять, коли вартість поцупленого перевищує 392 грн. Та то добре мені, бо я знаю, а пан Сергій був неук.

Помчав він селами і присілками збирати у рідних і знайомих гроші. І зробив це дуже прудко, позаяк гнали його міліцейські слова: «П'ять років тюрми гарантовано. А шкода — таким молодим пропадеш».

Того ж дня приніс операм 100 доларів і 100 євро. І давно не був таким щасливим — втямив: воля дорожча за гроші!

Але даремно він пережив солодкі душевні лоскоти. Пани офіцери зрозуміли, що продешевили. «Якщо так скоро обернувся,— міркувалося їм,— міг би принести й більше».

«Щоб ми закрили справу,— сказали вони затриманому,— досить і цього. Але що будемо робити із Львовом? Там такі копійки не проходять. Там вважають тебе, голубе, за ватажка бандитського угрупування. Неси ще чотириста баксів. І не менше!»

Так сказали пани районні правоохоронні начальники, бо пойняла їх тяжка форма неуцтва. Забули вони на мить, а може, і назавжди, що брання, а особливо вимагання хабарів — річ гидка і шкідлива. І ось, коли майор приймав од Сергія чотириста доларів, до кабінету увірвалися хлопці з управління внутрішньої безпеки і пов'язали невігласа. Накаркали достойники — тепер саме їм постелять нари в буцегарні. Цікаво, хто там буде за старшого — майор чи капітан? Це я запитую так, аби не бути необізнаним.

До речі, у пана майора у френчі на момент затримання було ще 1720 євро, 360 доларів і якихось 2210 гривень.

Можете мені повірити, що, описуючи вміст майорських кишень, мацнув я в той момент і свої. У мене — хух! — усе гаразд: є на маршрутку і легкі «Прилуки».

Володимир ПАЛЬЦУН,
спецкор. «Перця».

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Де ж тут протікає? Так добре все підмерзло... до весни ще протягнете.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Показуй, де вона?!!

.....

Олексій КОХАН

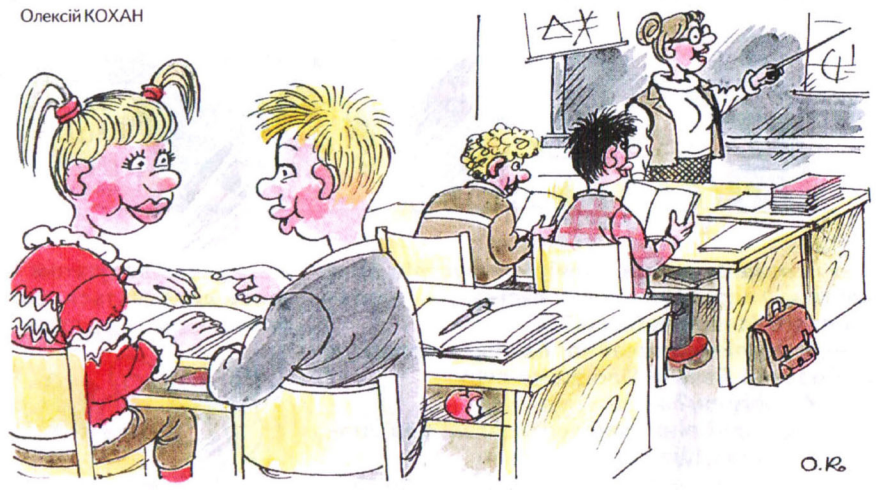

— Люсько, скільки там залишилося до дзвінка на перекур?

ФРАЗИ

◆ *Нас лякають не стільки самі реформи, як їх наслідки.*

◆ *Звичка обіцяного чекати три роки непомітно збільшилась до п'яти.*

◆ *Талантів має бути стільки, щоб ми встигали їх пошановувати.*

◆ *Як часто, досягнувши щастя, людина перестає бути собою.*

◆ *Мовчки дійшли спільної мови.*

◆ *Деколи до щастя рукою подати. Ось так і сиджу з простягнутою рукою.*

◆ *Щоб стати іншим, досить у загсі сказати: «Так!»*

Василь МОМОТЮК.

Сатиричні мініАтюри

КАЖУТЬ...

Кажуть, що завжди той прав
У кого більше прав,
Або... хто більше вкрав.

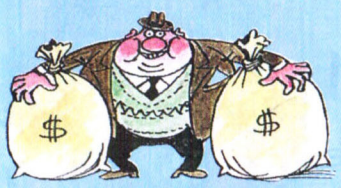

«ПОВАЖНА» ПРИЧИНА

— П'яний?! Не заходь до хати!
Повертайся туди, де був!!!
— Е, голубко, зачекай ти,
Я ж не можу пригадати,
Де востаннє пив — забув.

Євген ДОЛОМАН.
м. Київ.

ІСТИНА В ВИНІ

Не раз в минулі й наші дні
Казали: «Істина — в вині».
О, скільки істин опинилось
У тім вині на самім дні!

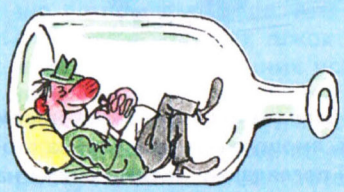

ГЕННА ПРОБЛЕМА

Не хизуйся,
що на рівні генному
Ти в якімсь коліні —
князь чи граф.
Як в біді ти не поміг
нужденному,
То походиш все-таки
від мавп.

НА ГОРОДІ БУЗИНА

Дивна зміна
в селі відбулася,
І сумують тепер у народі:
Як до Києва дядько
подався,
То росте бузина на городі.

Володимир СТРЕКАЛЬ.
м. Київ.

Георгій МАЙОРЕНКО

— Випускати?
— Зачекаємо, може, сам лусне!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ми вас — газом!
— Отак?! А ми і цей маяк візьмемо!

ЗРОЗУМІВ

БУВАЛЬЩИНА

Це було давно, ще у минулому столітті, коли телевізори у нас тільки з'являлися. На нашій вулиці телевізор зміг купити лише Герой Радянського Союзу.

Майже кожний вечір у хаті Григорія Івановича збирались сусіди — подивитись на диво. Якось сусід Сергій Денисович, майже безграмотний, звернувся до сина Героя — Анатолія:

— Ти, Толька, скажи мені, як ото люди заходять у телевізор?

Анатолій довго розповідав дядькові Сергію принцип роботи, а Сергій Денисович уважно слухав.

— Зрозуміли, дядьку?— нарешті питає хлопець сусіда.

— Ага, поняв,— відповів дядько Сергій.— А як же вони звідтіля виходять?

Дмитро ГОЛОВАЧ.

с. Кореньок
Глухівського району
на Сумщині.

Олексій КОХАН

— Господи! Видно, в людей уже здоровий глузд заблокувало!

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН

— Вести переговори з приводу о. Тузли та кримських маяків ми доручили Кощію Кощійовичу.

Іронізми

❁ *Хто сміється останнім? До кого довго доходить.*

❁ *Те, що в молодості не по кишені, в старості — не по зубах.*

❁ *Навіть якщо випереджаєш свій час, від себе не втечеш.*

❁ *У нас кольорові телевізори, проте передачі сірі.*

❁ *У дитинство не можна повернутися, в нього можна тільки впасти.*

❁ *У кожному із нас спить геній. І з кожним днем все міцніше.*

❁ *Цікаво, чи грають мільярдери в гру «Хто хоче стати мільйонером?»*

❁ *Яке б не було у вас здоров'я, його вистачить до кінця вашого життя.*

❁ *Дурень, удосконалюючись, стає круглим.*

Роман КРИКУН.
м. Сокаль Львівської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Село гине... Нема спонсорів.

— Та чого ж! Тільки що було двоє: купили пляшку горілки і закусь. Усе-таки якась поміч селу!

Георгій МАЙОРЕНКО

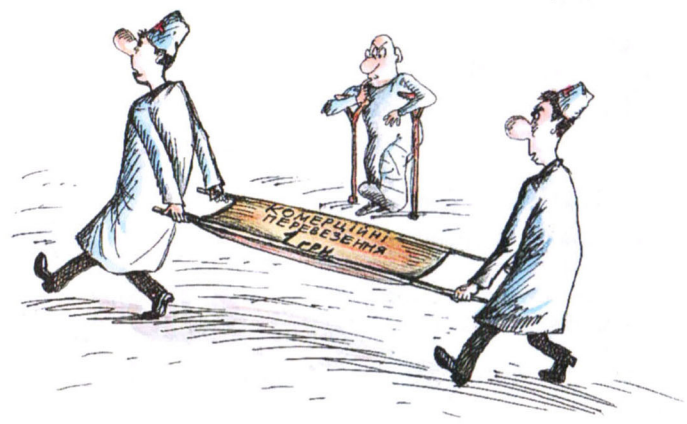

ЧИ БУДЕМО МИ У СОТ?

ГУМОРЕСКА

Останнім часом ми стали іншими.

Політично свідомими.

Без лекцій і політтижнів змінилися до невпізнанності.

Кого сьогодні цікавить, скільки м'яса у копченій ковбасі? Хто про це гомонить? Ніхто!

Понюхав і пішов!

Обважили тебе в гастрономі. Дали оселедця з душком. Плюнули в душу... Ну, хіба це глобальна проблема?! Хіба це тема для розмов? Дрібниця!

Ніхто не скиглить, що за бак бензину до «Жигулів» потрібно віддалити половину місячної зарплати. Невигідно — ходи пішки. Ніхто не тягне тебе за вухо за кермо. Купив і мучся. Це твоя проблема. Плюнув у бензобак — і бігом на тролейбус.

Ми вже навіть пліток про сусідів не поширюємо. Не знаємо, хто, де і з ким спить, кого побила жінка ополоником, хто кого покинув і куди пішов.

Воно нам потрібне?!

Бабусі коло під'їздів обговорюють проблему, кого треба посадити після виборів, і за що.

Лають депутатів і їхню недоторканність. Активно підтримують останні ініціативи. Критикують дядька Буша, мовляв, обіцяє, а грошей зелених не дає. Проклинають головного комуніста й вирішують підтримати наш вступ у СОТ.

Про повсякденні речі народ уже ні гу-гу.

Все одно буде так, як буде. Інакше і бути не може. Бо і вода не та, і каналізація теж. І ми змінилися.

Думаємо по-державному, і говоримо на глобальні теми.

Пішов до сусіда десятку позичити до зарплати. А він із порога як гаркне:

— А що там нового з Нікопольським феросплавним заводом?

Дві години перебирали кісточки олігархам. Закінчили дебати обговоренням проблем приватизації землі і надходження інвестицій.

Через той клятий феросплавний і про десятку забув.

— Ви чого приходили?— стукає сусід у двері.

— Десятку позичити,— кажу.— А ви не чули, як там вирішується питання з депутатами-сумісниками?

— І у вус не дмуть. Чхали на всі закони, які самі ж і приймали. А як ви думаєте?

— Краще було б, якби...

— Та чого ви товчетеся на порозі?— встряє в розмову дружина.— Заходьте до квартири, я вам смаженої картопельки з помідорчиком покладу.

— Смачно пахне,— тягне носом сусід, вмощуючись на кухні за столом і поглядаючи ласими очима на сковорідку на плиті.

І питає:

— Як ви думаєте, Григорію Корнійовичу, чому жінок так мало в нашому парламенті і чи буде жіноча фракція після цих виборів?

— Краще б жінка сиділа вдома, а не в парламенті,— бовкнув я, не подумавши.

— Авжеж!— репетує дружина.— На твої заробітки посидиш! Даєш рівноправіє з усіма витєкающіми послєдствіями!

— Вихід один,— підтримав сусіда,— жіноча партія. І по списку сядете!

— Це ви, мужики, довели нас і до ручки, і до політики,— завершила полум'яну промову дружина.— Олігархи нещасні. А вам ще й смаженої картопельки?! Нате!— піднесла обом здоровенну дулю.

Сусіда, відчуваючи, що діло, як і в

Презентація у Перці

«Соромно зізнатися — пише у листі до редакції Олексій Михайлович Бойко,— але стільки років я не передплачував ваш і свій журнал! Досить міцно «перчило» мене життя. Та на 2006 рік «Перець» я таки передплатив!»

Ще однією радісною новиною поділився наш давній автор — недавно побачила світ його книжка віршованих гумореcок і байок «Довкола дуба».

І жодним словом не обмовився Олексій Михайлович, що 18 лютого цього року він святкуватиме своє семидесятиліття. Ми щиро здоровимо ювіляра і бажаємо, щоб ще багато-багато років він був і читачем, і автором «Перця». А тем вистачає. Дубів — теж...

ВИСНОВОК

— Я, між іншим, у цій хаті
Не чужа, не прийшла.
Дурна тільки, що за дурня
За такого вийшла!

— А я дурний, що на тобі,
Дурній, оженився!
— А хочете,— син озвався,—
Щоб я добре вчився.

ВЖЕ ПІЗНО

— Чому, діду, не женитесь,
Вік, марнуєте дарма?
— Та женився б, але гарних
У селі дівчат нема.

— То в сусідньому шукайте
Чорноброву, молоду...
— У сусідньому вже пізно.
У сусіднє не дійду.

КОНКРЕТНІ ВІДПОВІДІ

Якось бомжів запитали:
— Де живете, люди?
— Я? Ніде,—
Один говорить.
— А ви?
— А я? Всюди.

У ПОШУКАХ

Для керівництва
промбудбази
У пошуках почався рік.
Шукають двох касирів
зразу:
Нового і того, що втік.

І ВСЕ-ТАКИ...

— Пульс у вас цілком
нормальний.
Серце теж у нормі.
Ви для свого віку, діду,
У чудовій формі.

— І все-таки, знайдіть якусь
Причину для смерти,
А то шкода, як прийдеться
Здоровому... вмерти.

Олексій БОЙКО.

Олексій КОХАН

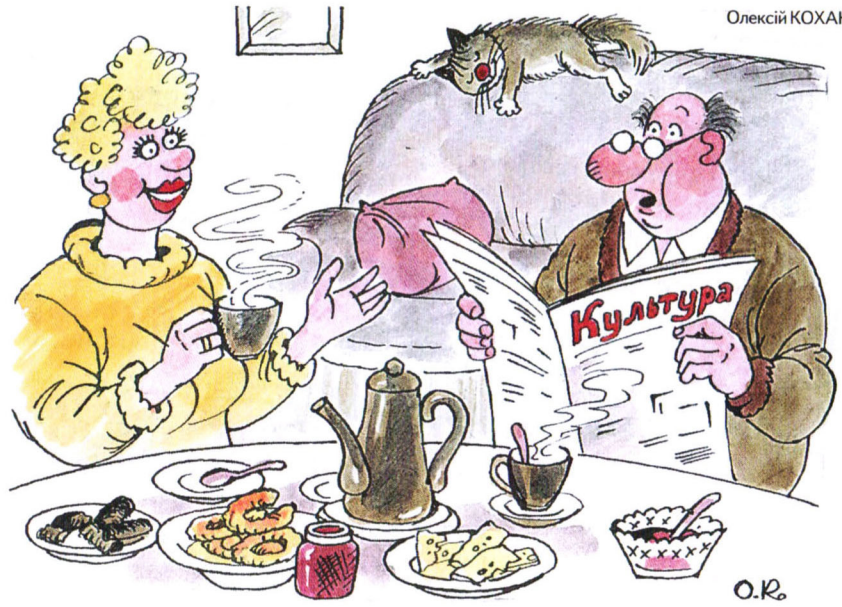

— Які там новини культури?
— Дах у театрі завалився... Картинну галерею обікрали... Бібліотеку залило...

Друже Перче!

У Києві за останні роки з'явилося безліч магазинчиків на кшталт «У Лори», «У Жори», «Пиво, раки», «Помідори»... Про назви нічого не кажу, бо то вже особиста справа підприємців. Але багато тих «Лор» і «Жор» зліплено, як кажуть, на швидку руку: металевий каркас і тонюсінькі-тонюсінькі стінки. То ж скільки потрібно енергії, щоб взимку обігріти ці точки! Воно ж знову це нібито проблема «бізнесменів». А з іншого боку — може, не тільки їхня?..

У країні вже давно повинна діяти програма енергозбереження. Не в Африці живемо. Тоді вистачатиме вугілля і на Алчевськ, і на інші міста. І не лише вугілля. Не такі вже ми багаті, щоб гріти взимку атмосферу...

Андрій ЖАЛІЛО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Стій! Бо зараз зроблю з тебе «швейцарський»!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

БАНДЕРОЛЬ — роль у кінобойовику.

ВІДСТРІЛ — кольчуга.

ГОРЛОХВАТ — краватка.

ДЕРЖИМОРДА — вуздечка.

ЖАР-ПТИЦЯ — смажене курча.

КАРАПУЗ — переїдання.

ПОСАДОВА ОСОБА — суддя.

РИЛО — екскаватор.

САМОДУР — аутотренінг.

САМОКРУТКА — самотня жінка.

СТОП-КАДР — скорочення штату.

ЯВИЩЕ — манія величності.

Володимир РУДОВ.
м. Дніпропетровськ.

парламенті, доходить до рукоприкладства і що можна заробити сковорідкою по кумполу, став боком вирулювати із-за столу.

Дякувати Богу, синок нагодився. Кинув на крісло портфель і поліз ложкою до полумиска.

— Як у тебе, Толику, діла у школі?— спробував сусіда перевести мову з політики на науку.— Які оцінки?

— А ви, дядьку, де сиділи під час революції?!— скипів синок.— Мерзли у наметі чи гріли поперек під батареєю?

Григорій Корнійович не те що язик, а мало недопалок не проковтнув.

— Він про що?— ледве спромігся запитати.

— Ось не клейте дурня!— підключилася дружина.— Дитина з'ясовує, яке у вас політичне нутро.

— Якби дядько Грицько лежав на асфальті, то ми б уже давно поїли за нього коржиків,— хотів виручити сусіда.

— А ти сиди і не рипайся,— штурхнула мене жінка між лопатки.— Прозівав. Тепер міг би працювати директором школи, а то й заврайоно. Всі дороги були відкриті. Пішов би по квотах, як сніг у березні.

Довго ми ще обговорювали загальнонаціональні й локальні проблеми. Ділили політику й бізнес. Проклинали олігархів і перефарбованих.

— А чого я до вас прийшов?— поцікавився отупілий сусіда.

— Я приходив до вас позичити десятку, а ви...

— Не дам! Нехай вам під церквою подають! — захрипів сусіда і грюкнув дверима.

Здихалися гостя вчасно. По ящику саме мали розпочатися новини на П'ятому каналі.

Екран був темним. Мерехтіли лише сніжинки.

— Ти що, знову не заплатила за кабельне телебачення?— питаю дружину. А за нею вже й слід прохолов. Побігла до подружки, щоб дізнатися, що там із Нікопольським феросплавним, і чи вступили ми у СОТ?!

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

ДІЖКА

Побачила мати перекинуту діжку, що раніше стояла з водою в дворі, і питає сина:

— Який це дурень її перекинув?

— Батько, — лагідно відповів син.

ХТО ЗНАЄ?

П'ятирічний синок до батька:

— А чого гуси й качки плавають, а кури — ні?

— А чорт його знає!

Жінка:

— Так тебе ж і питає.

ФІЛОСОФСЬКА ВІДПОВІДЬ

— Сергійку, де живуть білі ведмеді? — запитує вчителька.

— Ларисо Петрівно, можна відповісти по-філософськи?

— Можна...

— Де не можуть жити бурі..

Почув і записав **Іван МАРТИШКО.**

м. Мостиська.

Олег СМАЛЬ

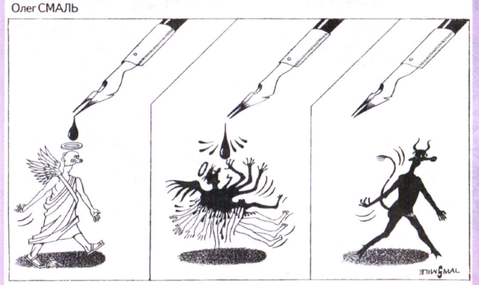

Вінегрет із перцем

Валерій ЧМИРЬОВ

ІДЕАЛЬНІ РОЗМІРИ

Розмовляють дві красуні:

— Ти знаєш, які ідеальні розміри повинні бути у чоловіка?

— Знаю: 200Х100Х40.

— Тобто?

— Двісті мільйонів на рахунку в банку, незабаром відзначатиме столітній ювілей, і сорок — температура.

Почула і записала **Ольга БОГУСЛАВСЬКА.**

смт Борова на Харківщині.

КАЗКА

— Тату, тату, розкажи мені казку...

— Ну, гаразд, слухай... Завтра тато прийде з роботи рано, тверезий, купить мамі квіти, а тобі велосипед...

Почув і записав **Орест КОНЯГИН.**

смт Путила на Буковині.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

— Шайбу! Шайбу! Шайбу!

Вадим СИМИНОГА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

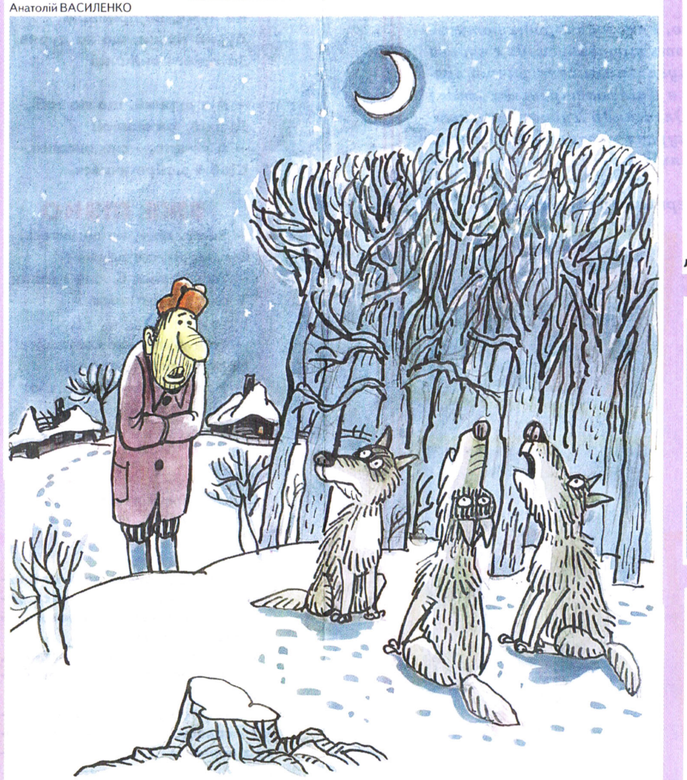

— Панове, дозвольте з вами повити!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Для чого мучити дитину школою? Гроші є — розуму не треба!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

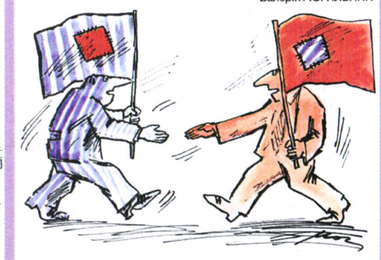

Олексій КОХАН

Андрій САЄНКО

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Слу-х-хай, пацан! А де тут батьківські збор-ри?..

Іван САВЛЮК

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир АДАМОВИЧ

ЗНАЙОМСЯ

— Тату, знайомся — це Віктор.

— Чудово. А ти хто?

РОЗМОВА

— З мене вийде фотомодель?

— Ні, тільки фоторобот.

ЗАПИСКА

«План на вечір.

1. Заспокоїтися. Взяти себе в руки.
2. Поговорити з дружиною.
3. Заспокоїтися. Взяти себе в руки.»

Почув і записав **Ігор СТУДЕНЕЦЬ.**

м. Канів Черкаської області.

БЕРЕЖЕ

Два сусіди припасли одну бочку вина. Приробили по боках два краники. Кожний для себе. Поставили у спільний погріб.

Зимового дня запитує один другого:

— Ну, як там твоє вино?

— Яке вино?! Я його ще на Новий рік випив. Для чого тримати?

— А я своє на Паску бережу.

Почув і записав **Сергій ПЛАЧИНДА.**

с. Березне Тарутинського району Одеської області.

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Любі мої, я вам газ привіз!..

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Валерій ЧМИРЬОВ

ПІДТРИМКА

Опозиційний блок «Не так» на виборах вирішили підтримати жінки партій «Не тут», «Не зараз» і «У мене болить голова».

У СВІТІ КНИГ

Нещодавно видавництво «Коромисло» випустило книгу «Чи варто розповідати дружині про подружню зраду?» Це поради травматолога.

Почув і записав **Мирослав БЕРЕСТОВЕЦЬ.**

м. Костопіль Рівненської області.

ТЕПЕР ЗРОЗУМІЛО

— Петре, ти знаєш, вчені встановили, що простим навіюванням упродовж двох місяців із нормальної людини можна зробити телепня, котрий не відрізнятиме хорошe від поганого...

— Тю! А я думаю: чого це передвиборна агітація триває два місяці?

Почув і записав **Микола БОРЩ.**

с. Мозгова Краснопільського району на Сумщині.

Гайок Байок

ДАВНЯ ЗВИЧКА

Рябко давненько звик до ланцюжка.
Хтось кине кістку — він і тим радів.
Смирненько так на прив'язі сидів,
Ніяких мрій про волю у Рябка.

Та ось порвався врешті той ланцюг.
Рябка на волю відпустили.
Радіючи, помчався він щосили,
На вулицю, на поле і на луг.

А потім знов до буди заспішив —
Господар вже новий ланцюг дістав.
Рябко слухняно шию підставляв,
Бо все життя на прив'язі сидів.

❄ ❄ ❄

Це в мене байка отака
Про українського Рябка.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

ЛИСИЦЯ-ЗАХИСНИЦЯ

Зібралась на узліссі звірина
(Бо дисципліну зна —
Не те, що люди).
Зійшлись усі — від Миші до Слона,
Від Лані — до горбатого Верблюда.
А місія у звірів нелегка —
Гінця обрати в золоті палати
(Звичайно, не давати хропака,
А інтереси їхні захищати).
Усім туди кортить, бо, кажуть, там лахва —
Це вам не джунглі, а ясні пенати,
І там життя — солодке, як халва,
Лише умій на кнопки натискати...
Хто тільки не просився до палат —
І Тигр, і Вепр, і Заєць, і Куниця —
Всіх завалив лісний електорат.
Перемогла Лисиця,
Бо твердила (до речі, не без сліз,
Аж реготали Сойки на горісі),
Що зробить все, щоб був... Якщо не комунізм,
То рай в усьому лісі...
А звірі що? Довірливий народ
(У міфи вірити — спадкова звичка) —
І Вислюки, й Козли в екстазі дерли рот:
— Руда нас захистить! Нехай живе Лисичка! —
За неї голоснув увесь загал.
В обійми прийняла її столиця.

❄ ❄ ❄

Пишу оце, а на екрані — зал.
І біля кнопочки — Лисиця.
Жива-здорова, споважніла вкрай,
Про свій, про особистий дбає рай.
А як же із обіцяним?.. Гай, гай!..
Читачу! Все на вус мотай!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

ВЕДМЕЖА ОБРАЗА

Аби отримати квартиру, Цапу
Порадили Ведмедю дать на лапу.
Хабар сприйняв Бурмило як образу
І, мов гора, пішов на того зразу:
— Ти що собі, нахабо, дозволяєш?
За кого ти мене, Ведмедя, маєш?
І вже на вухо так докинув Цапу:
— Якщо даєш, давай на кожну лапу.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Автошарж.

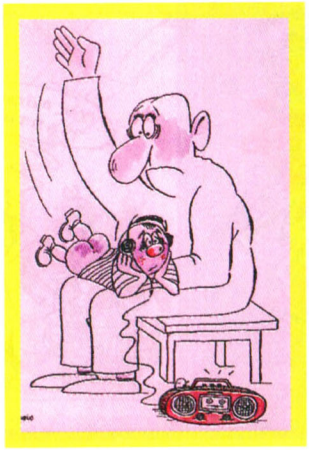

Хтось знає Дніпропетровськ як місто, в якому «народжуються» ракети, виплавляють сталь, випускають тролейбуси, де є чудова футбольна команда «Дніпро»... А шанувальники сатиричної графіки багатьох країн світу знають, що в Дніпропетровську живе і працює талановитий карикатурист Олександр Дубовський, котрий завоював понад 50 нагород на конкурсах карикатур в Україні і за рубежем. Серед них — срібну медаль в Японії і «Золоте перо» на Тайвані.

Сьогодні у Олександра Дубовського вернісаж у «Перці».

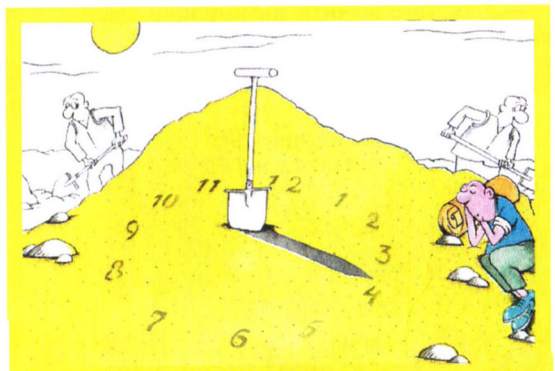

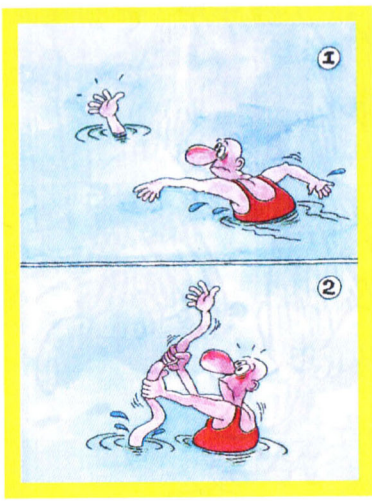

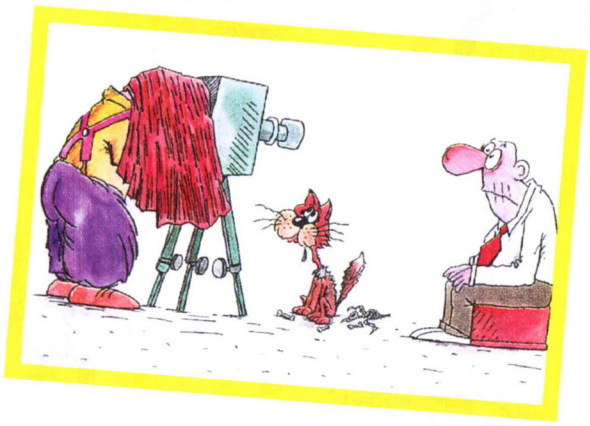

МАЙЖЕ З НАТУРИ

ДЛЯ ПОЧАТКУ

Приходить чоловік в міську держадміністрацію, заходить у кабінет до чиновника і відразу хоче вийти. Бо у того на столі стоять таблички: «Не палити», «Хабарів не беру!»

— Ви щось хотіли? — зупиняє чоловіка чиновник.

— Та, розумієте... Тут така справа...

— Говоріть сміливіше. Чим зможемо, тим допоможемо...

— Хотів квартиру приватизувати. Але за документами... Не маю права... — шепче чоловік. — Може, щось присоветуєте?..

Чиновник прибирає зі столу табличку «Не палити» і каже:

— А давайте ми з вами для початку запалимо по сигареті...

Володимир РУСАНІВСЬКИЙ.
м. Київ.

НЕ ПІДВІВ

— Тільки оберіть мене! Я вас не підведу! — обіцяв перед виборами в одному селі кандидат у депутати.

Обрали.

І справді не підвів: ні світла, ні газу, ні води...

Георгій ПЧІЛЬНИК.

смт Совєтський, Крим.

Олексій КОХАН

— Шефе, це наш новий радник із питань виживання за законом джунглів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

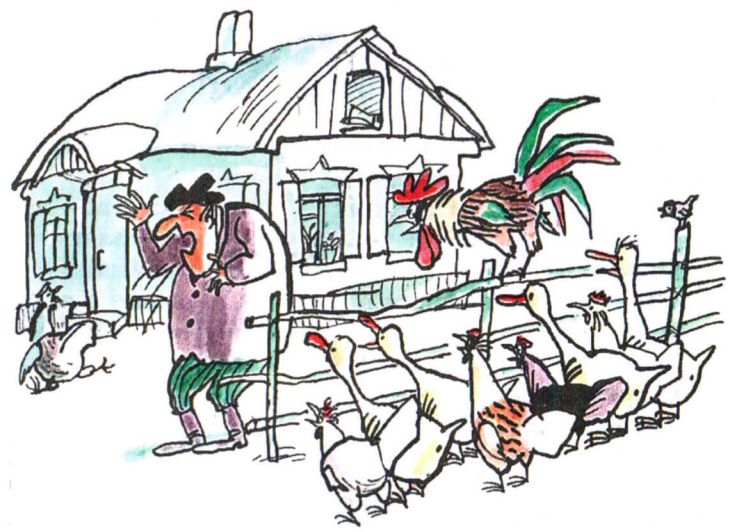

— Все, пропав господар! У нього грип! Зараз приїдуть і спалять його!

Не проходьте повз щастя

Усім, звичайно, хочеться чогось особливого, якщо чоловіка — то короля, якщо дружину — то красуню. Ну, а потім, як люди кажуть?.. На красу надивись, а на розум... Самі розумієте, народна мудрість рідко помиляється.

Саме тому я й наголошую: «Не проходьте повз нормальних людей, цінуйте їх, у нас так мало їх залишилося!» Тепер же куди не подивишся — як не Мишко Галаганський, то Бодя Дебілдинг. Імена різні, але суть одна, проста як ріпа — дурдом на прогулянці, як говорять, гуляє «дурка» на волі... Хоча народ переконаний — психам при «дурці» було б краще, і нам спокійніше. Але при «дурці», подейкують, вільних ліжок немає. У народу «дах» їде від міфічних успіхів... Психотропіків не вистачає... Та що там тропіки — у нас у лісостепу джунглі суцільні...

Зараз же всі намагаються тільки блатною роботою займатися, тобто такою, на котру можна влізти тільки по великому блату. Куди пальцем не ткни — так у брокера влучиш або в менеджера. А це ще промоутери з'явилися... Що вони промотують?.. Ви, певно, здогадуєтесь... Усі в афери вдарилися — тільки гроші давай дармові!

У нас тут один по виході із в'язниці, після чергового відсиджування, при домоуправлінні організував банк «Довіра». Так знаєте скільки довірливих вкладників знайшлося? Два мільйони! Уявляєте? У місті всього три мільйони разом із гостями і грудними дітьми... Отож, знесли йому 14 мільйонів доларів під 150 відсотків у рік. Він їх, звичайно, взяв і відразу тю-тю... А що ж йому цілий рік чекати, чи що?.. От і рвонув в Америку, а обдурені вкладники мітинг улаштували і кричать: «Ми теж туди поїдемо, ми його і там знайдемо. Нехай поверне нам наші гроші, а не то ми йому відірвемо вуха, ніс і ще дещо».

Куди ви поїдете? Кому ви там потрібні? Там своїх дебілдингів вистачає, подумати тільки — не знають, хто такий Шекспір, думають, що це вождь племені мумба-юмба, який торік тринадцятий раз став батьком, незважаючи на свій юний вік...

У нас, звичайно, теж є унікуми... Такі перлини видають — тримай рівновагу... Ну, от приміром, огірки є «Ніжинські», знаєте?.. Отож, на одному зі столичних ринків побачив цінник на салат із різаних огірків. Там було написано російською: «Салат «Не женский» очень вкусный».

Чи ось таке оголошення: «Пропав собака! Хлопчик Різеншнауцер. Родовідний. Дорогий — 200 доларів. Пса, що знайшов, прошу повернути. Винагорода»... Незрозуміло, хто хлопчик і кого слід повернути за винагороду?... І таких прикладів може бути багато, як і дебілдингів, а ось нормальних людей — усе менше, менше і менше. Ідуть від нас, їдуть і летять, на жаль... А залишаючи країну, говорять: «Нас тут ніхто не цінує!»

Так цінуйте ж їх люди! Для цього ж не багато потрібно. Добре слово, чуйність, щира подяка. А ще, не проходьте повз один одного, насупивши брови. Посміхніться... Ось так, уже краще, а ще скажіть: «Здрастуйте! Здоров'я доброго! У добру годину!» І всім відразу стане веселіше на душі. І вже ніхто нікуди не їде. А навіщо їхати, якщо вам і тут добре, якщо навколо вас друзі, приятелі, добрі люди? Отож, не проходьте повз щастя. Будьте, щасливі!

Петро ПЕРЕЦЬ.

Микола КАПУСТА

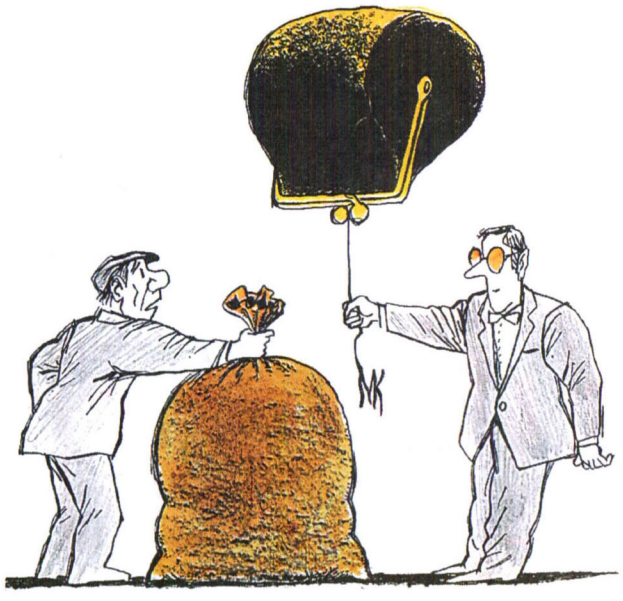

Друже Перче!

Як послухаєш політичну рекламу, то складається враження, що у нас не передвиборна агітація ведеться, а громадянська війна. Ще і тексти диктори читають із надривом у голосі. Я свою дитину, буває, увечері страхаю: «Не будеш вкладатися в ліжко, увімкну телеканал, на якому політичну рекламу транслюють!»

Невже не можна агітувати за свій блок, за свою програму без грізних «наскоків» на супротивників?

Якщо йдуть у політику люди з такою культурою, то боюсь, що і в майбутньому парламенті депутати будуть розмахувати кулаками.

Надія ВОВКУН.

м. Житомир.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

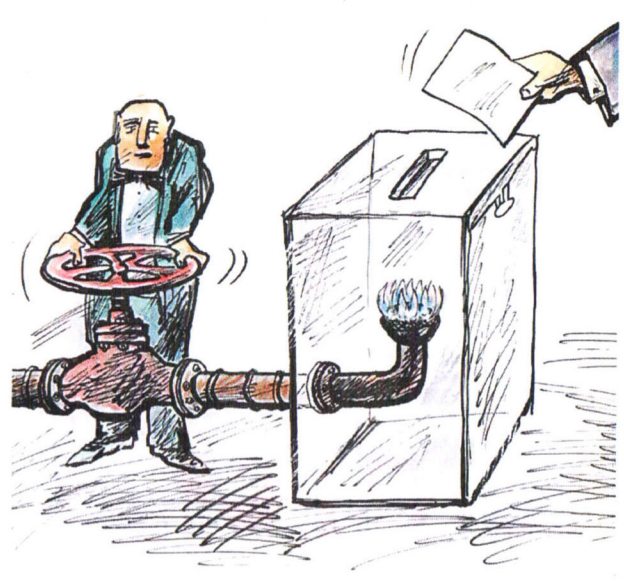

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПОЕРЕЧЕНЬКА

ЧОМУ ЗАЄЦЬ ВІД УСІХ ХОВАЄТЬСЯ?

Якось взимку зібралися звірі на лісовій галявині і засперечалися, хто з них найшвидше бігає.

Вовк каже: «Я!»

«Ні, я!»— заперечила лисиця.

Ведмідь слухав їх, слухав і вдарив лапою об пеньок:

— Не сперечайтеся, даремно! Я — найкращий бігун! Коли біжу, то і дерева, і кущі тріщать.

— Хе,— стрибнув на пеньок заєць.— Та я лечу швидше вітру. Нічого не бачу, нічого не чую.

— А давайте ось по оцій стежині побіжимо наввипередки до берега річки і назад,— запропонувала лисиця.

Побігли.

Найпершим прибіг заєць. Це визнав навіть захеканий ведмідь, який довго відсапувався на пеньку.

Іде заєць лісом, пишається.

— Чого носа задер?— запитала сіренька мишка, котра якраз вилізла з нірки, щоб погрітися на сонечку.

— Ведмідь, вовк, лисиця і я бігали наввипередки. Я виявився найпрудкішим. Бо лечу швидше вітру. Нічого не бачу, нічого не чую.

— Даремно мене не запросили. Я б і тебе перегнала!

— Ха-ха-ха!— упав на сніг заєць і задригав лапами.— Розсмішила мене!

— Якщо не віриш, давай спробуємо,— запропонувала мишка.

— Давай!— погодився заєць.— Біжимо он до тієї кучугури і назад. Раз, два, три!

Побігли.

Заєць летить — нічого не бачить, нічого не чує. А мишка пробігла трішки і сховалася у снігу. Коли ж заєць повертався, вона вилізла і весело замахала лапкою.

— Та не може цього бути!— здивувався вухань.— Ану давай ще разок!

— Давай!— знову погодилася мишка.

Так вони бігали доти, поки знесилений заєць не впав на сніг:

— Все, не можу більше...

— Ех ти, хвалько,— засміялася мишка.— Піду, розповім звірям, як я тебе перегнала. Порегочемо разом.

Відтоді заєць ховається і від лисиці, і від вовка, і від ведмедя.

Боїться, що коли ті зустрінуть його, то почнуть кепкувати: «Оце так бігун, якого навіть миша перегнала!»

Переповів
М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Амурська народна казка

ПІЛОТ

Я сідаю в свій літак,
за кермо берусь отак,
на педалі ставлю ноги —
приберіть кота з дороги.

Галина МАЛИК.

ІНІЙ

Усі дерева в інеї —
У білому, у синьому.
Ростуть димки над хатами
Стовпцями волохатими.

Гілки похитує вітрець,
Снігур сніжок покльовує,
А Морозенко-пустунець
Нам вікна розмальовує.

Анатолій КАМІНЧУК.

м. Київ.

КАЛАМБУРИ

Ось кінчився перший тур.
Шахіст Микола бивсь, як тур.
Бувало, вигравав без тур.

* * *

Вуж удав,
що він удав.

* * *

У таксі гавкнула такса:
«Чом за проїзд велика такса?!»

* * *

Поки їхав я до Риму —
то знайшов чудову риму.
А приїхав я у Рим —
то знайшов десятки рим.

Олекса РІЗНИЧЕНКО.

м. Одеса.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає українську народну загадку. А як прочитає, нехай відгадає.

Склав П. МИШКО.

Жменька смішинок

* * *

— Тату, а наш вчитель тобі заздрить!
— Чому ти так думаєш?..
— Бо коли б я не відповідав на уроці, він завжди каже: «Ех, якби я був твоїм батьком!»

* * *

Учні повернулися із поїздки до Англії.
— Ну як,— запитує їх директор школи,— були у вас якісь проблеми з мовою?
— У нас ні,— відповів за всіх Миколка,— а у англійців були...

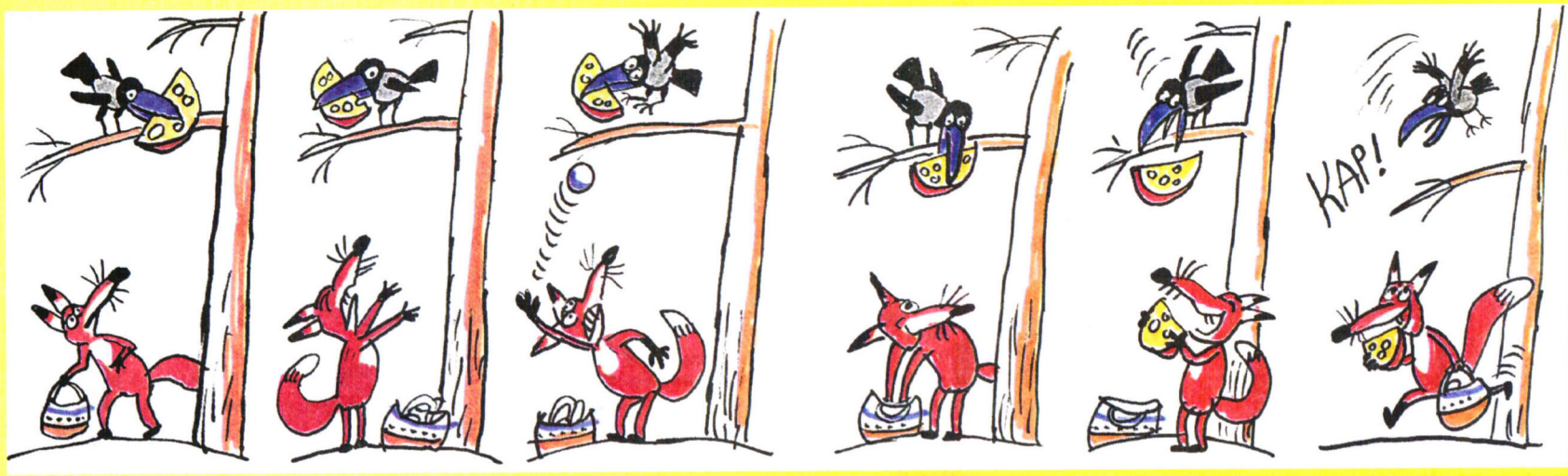

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ВЕДМІДЬ І ДИКОБРАЗ

Говорив якось Ведмедю
В лісі Дикобраз:
— Справедлива,
принципова
Критика у вас.
Не завжди таку почуєш
Гостру, ділову,
Що без промаху влучає
В око — не в брову.
Багатьом вона у лісі
Додала ума.
Та, на жаль, іще порядку
Повного нема.
Тож пора уже і Леву
Гарно перцю дать,
Бо гривастий лапам волю
Почина давать.
Почесав Ведмідь за вухом
І таке сказав:
— Ти що, хочеш, щоб і влітку
Лапу я смоктав?

Володимир ДУГАР.

Коротко кажучи

✔ *— У мене рідкісна доля, ніхто з моїх одноплемінників не підніма-вся на таку височінь, — втішав себе заєць у кігтях орла.*

✔ *У санаторії вона лікувала нерви. Після її від'їзду нерви лікував персонал санаторію.*

✔ *Він на неї молиться, а вона на ньому поставила хрест.*

✔ *Туристів п'янили не стільки походи, скільки привали.*

✔ *Якщо тебе гризуть, значить, ще не з'їли.*

✔ *Здав екзамен після другого заходу батька до викладача.*

✔ *Підлабузникові пальця у рот не клади — ближче.*

✔ *Хто рано встає, тому спати весь день хочеться.*

✔ *Коли рильце в пушку, бритва не допоможе.*

Борис СТАТИВКА.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що ж це ви, діду, підводите нас! Ми вже й вінки на ваш похорон купили...

Валерій ЧМИРЬОВ

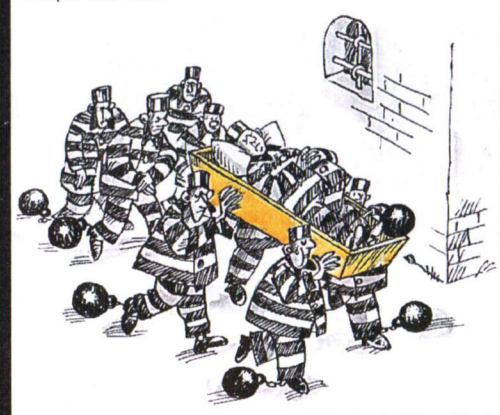

Олександр СТРІЛЕЦЬ

— Хворий, посувайтесь, удвох вам у ліжку буде тепліше!

Микола КАПУСТА

Олег ГУЦОЛ

Олексій КОХАН

УСМІШКИ З КОНВЕРТА

ЗАПИСКА

Йде вулицею чоловік. Сумний-сумний...

— Андрію, що сталося? — запитує його знайомий. — Я тебе ледве впізнав.

— Учора в квартиру злодій заліз...

— Щось вкрав?

— Нічого. А на столі ще й десять доларів із запискою залишив.

— І що ж там написано?

— «Хіба так можна жити?!»

Юрій БОЛТИШКА.

смт Кринички
Дніпропетровської області.

ЗНАК

Автомобіліст їде під знак, на якому «цеглина» намальована. А із-за дерева — інспектор. Зупинив порушника.

— Ви що ж, дорогенький, знака не бачили? Чи, може, не знаєте, що він означає?

— Чому ж, знаю... Тільки я подумав, що ви його сушити повісили...

Ярослав СТАВНИЦЯ.

смт Меджибіж
Летичівського району
Хмельницької області.

ПОЧЕРК

Розмовляють в аптеці дві пенсіонерки:

— Ці лікарі пишуть, як курка лапою! В рецепті нічого не можна зрозуміти...

— Не треба сердитися. Це ж просто чудово! Я по своєму рецепту півроку їздила безплатно в трамваї, три місяці ходила в оперний театр, а тепер ще оформлюю і надбавку до пенсії.

Роман БУРІМКА.

м. Конотоп
на Сумщині.

СУПЕРЕЧКА

— Ну ти й баран!
— Хто, я баран?!
— Та ти й на барана не схожий...
— Хто, я не схожий?!

Володимир КАЛАГІВ.

смт Онуфріївка
Кіровоградської області.

ПРОФЕСІОНАЛ

У цирку на арені силач бере лимон і видавлює з нього склянку соку.

— Якщо з цього лимона після мене хтось видушить!! хоч крапельку, той отримає тисячу доларів! — звертається артист до публіки.

Виходить із десятого ряду маленький, худенький чоловічок і вичавлює з лимона ще дві склянки соку.

— Хто ви такий? Де працюєте? — вибігає на сцену директор цирку.

— «Де?», «де?»... — ховає чоловічок до кишені гроші. — В податковій інспекції.

Павло БАБЕНКО.

смт Каланчак
Херсонської області.

Інтерсмішинки

ТУРБОТА

— Джонсон,— звертається лорд Чатерлей до свого лакея,— леді Чатерлей занедужала. Піди до неї і поцікався, як вона себе почуває.

— Слухаю, мілорд.

Через якийсь час лакей повертається в їдальню.

— Ну, Джонсон, узнав, як здоров'я міледі?

— Так, сер.

— Добре, Джонсон, ти вільний.

МАЙЖЕ ТОЧНО

— Алісо, котра година?

— Не можу тобі сказати точно, але, безумовно, десь коло одинадцятої.

— Чому так думаєш?

— Бо я обіцяла чоловікові об одинадцятій бути вже вдома, а, як бачиш, мене там іще нема.

НЕ ПЛАЧ!..

Міранда прийшла додому, хлипаючи:

— Мамо, вчора Хуан одружився з іншою!

— Не плач, доню, щасливе кохання закінчується ще гірше!

УТОЧНЕННЯ

— Вибачте, у вас є марки по п'ятдесят центів?

— Є.

— А скільки коштує одна?

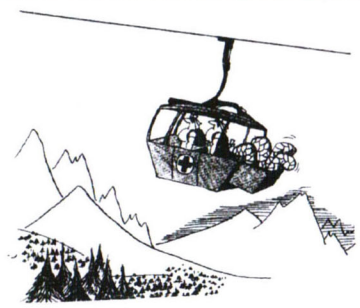

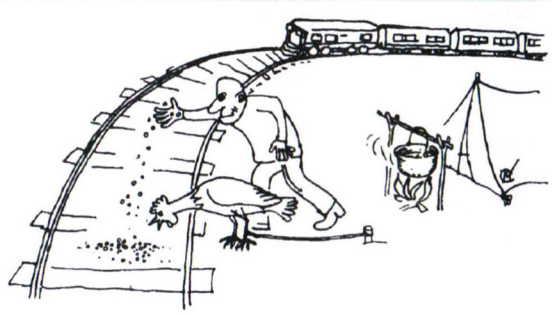

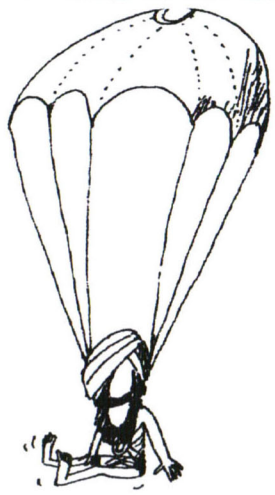

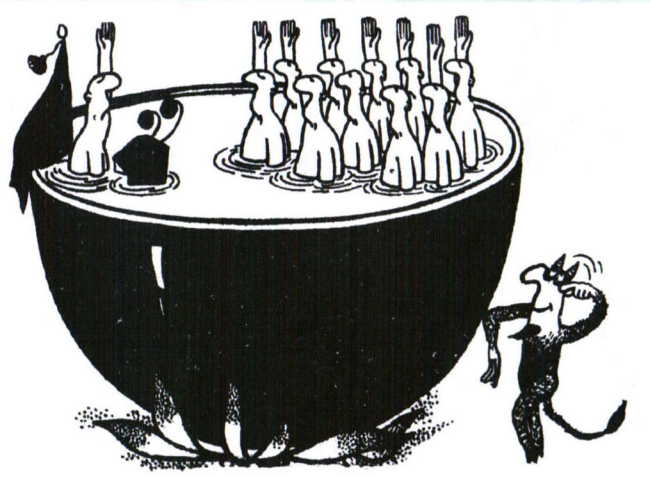

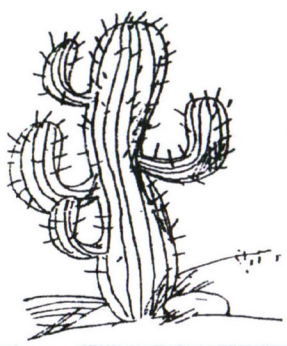

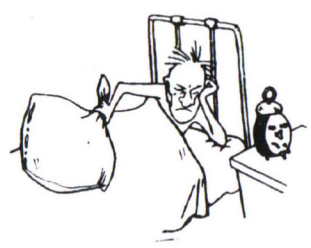

Інтерсмішинки

АЛЕ...

— Мій наречений хворобливо ревнивий,— жаліється Патріша,— все докоряє мені зрадами, а я за шість місяців, що працюю тут, маю тільки одного коханця — чергового пожежника.

— Але ж, Патрішо, ти забула, що вони щовечора змінюються.

ПРИБУТКОВИЙ БІЗНЕС

Робін бачить годинники із заниженими цінами і питає продавця:

— Та що вам за вигода продавати так дешево?!

— Маємо вигоду од їх ремонту.

ПІДСІВ

— Був зі мною такий випадок,— розказує гарно підпилий Марконі. — З якнайбільшою чемністю підсів я до однієї синьйорини, щоб познайомитися з нею, а вона як заверещить: «Нахаба! Це жіночий туалет!»

ТО НІЧОГО...

Акушерка каже Еді:

— Дитя дуже схоже на Вашу дружину.

— Нічого, нічого: головне, що живе і здорове.

ПИЛЬНІСТЬ

Блондинка показує подрузі:

— Глянь, десять доларів!

Та нахиляється, приглядається до банкноти і відрубує:

— Ці десять доларів — фальшиві!

— Чого?

— Бо мають два нулі.

ОТО НАЛЯКАЛА

Джоана злиться:

— Лякала свого чоловіка. Сказала, що не маю нічого путнього вдягти і що вийду на вулицю гола. І знаєш, що він сказав?

— Що?

— Якщо я вже вирішила вийти, то щоб купила йому сигарет і віскі.

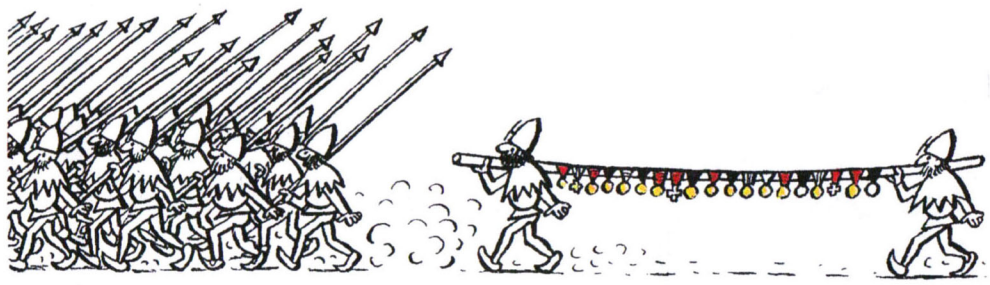

Підготував Д. МИТЮК.

Любомир ШРАМЕК

ЗА КУХЛЕМ ПИВА

— Ким би ти хотів бути, якби міг знову народитися?— спитав якось знічев'я Паяжіната, сидячи за кухлем пива у «Мокрому лікті».

— Хіба я знаю? — знизав плечима Гліста. — Але точно не хотів би бути пенсіонером-інвалідом при такому, як оце тепер, Міністерстві соціального захисту.

— Ну, добре, а скажи, яку посаду хотів би мати, якби знову народився? — підступив до питання з іншого боку Паяжіната.

— Якби міг знову народитися... — задумано протягнув Гліста,— то хотів би народитися первісною людиною.

— Первісною людиною? — отетерів Паяжіната. — Ти що, волів би жити в печері?

— За печеру не обов'язково вносити квартплату,— хитро усміхнувся Гліста.

— Але у ній нема ні електрики, ні опалення,— тиснув на від'ємні сторони Паяжіната.

— Зате дров — скільки хочеш довкола у незайманому пралісі,— не здавався Гліста. — Безплатно! А вільного часу!.. Убиваєш одного мамонта — і тобі вистачає на цілий рік. Робочий час був би — годин із десять на місяць.

— Нащо тобі вільний час, якщо тоді ще не було ток-шоу, реаліті-шоу, та й, здається мені, навіть і телевізійних новин? — крутив голову Паяжіната. — Крім того, на полюванні якийсь отой мамонт міг би тебе вбити, як муху.

— Тоді не буду полювати,— сказав Гліста. — Знайду собі якусь безпечнішу роботу.

— Яку роботу? — зчудувався Паяжіната. — Та ж за первісного ладу не було бюро працевлаштування, ані Міністерства праці, соціального захисту і сім'ї.

— Прогнозував би погоду,— довірливо сказав Гліста. — Я передбачав би її, а люди племені носили б мені м'ясо убитого ними мамонта.

— Одного разу передбачиш сонячну днину, а воно візьме та й почне лити,— застеріг його Паяжіната,— і твої одноплемінники відмолотять тебе киями по голові.

— Буду передбачати по-науковому,— хитро почухався Гліста. — Отак: «Завтра очікується гарна погода, але місцями можливий дощ; подекуди велика хмарність, бурі, може випасти град».

— Тоді тобі взагалі нема потреби родитися первісною людиною,— сказав Паяжіната. — Залишайся тут, у теперішньому, і ставай словацьким політиком. Будеш могти розводити пустопорожні теревені скільки заманеться, та ще й без ризику, що хтось тебе трісне по голові.

Переклад зі словацької.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

«Все можуть королі!» співається в одній пісеньці. А чому? Бо у них влада, гроші. Сьогодні чимало наших скоробагатьків нахапало грошви, а ось влада... Влада, звичайно, є, але хочеться більшої... У 12 число «Перця» за минулий рік художник Василь Фльорко подав карикатуру: на шахівниці розставлено фігури, а замість короля у них чоловік із лантухом доларів.

Наша пошта і цього разу була щедрою. Читачі не скупилися на епітети, характеризуючи отих скоробагатьків.

А переможцями стали:

Олена ВИСІЧКА (м. Борщів Тернопільської області):

«Фігури — білі, а король — «чорний»,

Олег КОЛОДЕНКО (смт Томашпіль на Вінниччині):

«Один із мішком, а решті навіть на торби не вистачило»,

Олександр ПРИЛІПКО (с. Білий Колодязь Вовчанського району Харківської області):

«Тепер за гроші можемо все зробити, навіть небо купити»

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до нового малюнка Василя ФЛЬОРКА. На переможців чекають призи!

Страшне перо не в гусака...

«Вірю, що рано чи пізно до влади прийдуть чесні корупціонери».

«Із двох розумних людей, як правило, один дурень».

«В руках у нього був чорний чемодан зеленого кольору».

«Одну дівчину я знав особисто, а з іншою просто був одружений».

«Телята у нашому колгоспі ростуть як у тій казці: не по днях, а по десятиліттях».

«Скоро вибори, і ми знову обиратимемо із себе дурнів».

«Вони жили в мирі і злагоді, після того, як він їхав у відрядження».

«Я придбав шафу із тирсового горіха».

(Із листів до редакції).

Надіслав Петро СОХАН.

с. Івахни на Черкащині.

КРОСВОРД

Склав М. ШИПШИНА

НАШ ПАРТНЕР
НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ
УКРАЇНСЬКЕ РАДІО
Говорить Київ – слухає вся Україна!
229-44-13 229-17-24

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Умивається часто, але рушником не витирається.
Відгадка: кіт.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

Р	Е	В	І	З	О	Р		Г			Є	В	Р	О	П	А	
Е						О	В	Е	Н		Н			С		К	О
М						М	И	Р		Н	О	М	І	Н	А	Л	
О						А	Р	А	Р	А	Т		Г	О	Р	А	
Н						Н						О	Л	В	А	П	
Т	У	Р	Н	Е		С						Г	У	А	Ш		А
	Р		А	Т	А												К
Г	А	Р	М	А	Т	А		Р	А	Л	І						А
А	Н		Е	Л	А	К		А	Л	І							Ц
Б		А	Т	О	Х	О		Д	Ю	Д	Я						І
А	Н			Н			М	У	Р		К	А	Л	О	Р	І	Я

ПЕРЕЦЬ № 2 (1559)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 02.03.2006.
Підписано до друку 09.03.2006.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12600 прим.
Зам. 0110602.
Ціна договірна.
© «Перець» 2006 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Олексій КОХАН

Георгій МАЙОРЕНКО

— А наші депутати цей прийом роблять краще!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

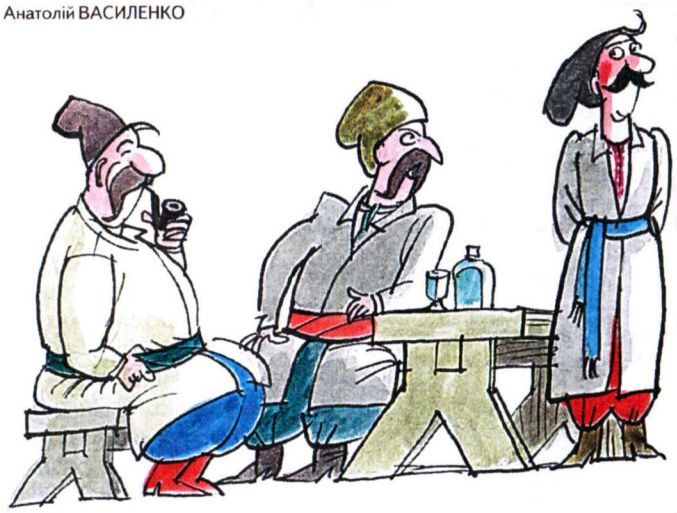

— Кажуть, Семене, ти добре стрибаєш у гречку. Поїдеш на ігрища, будеш із трампліна стрибати!

Олексій КОХАН

Георгій МАЙОРЕНКО

Сергій РЯБОКОНЬ

Валерій ЧМИРЬОВ

— Може, і нам використати олімпійську символіку?

Олексій КОХАН

Олексій КОХАН

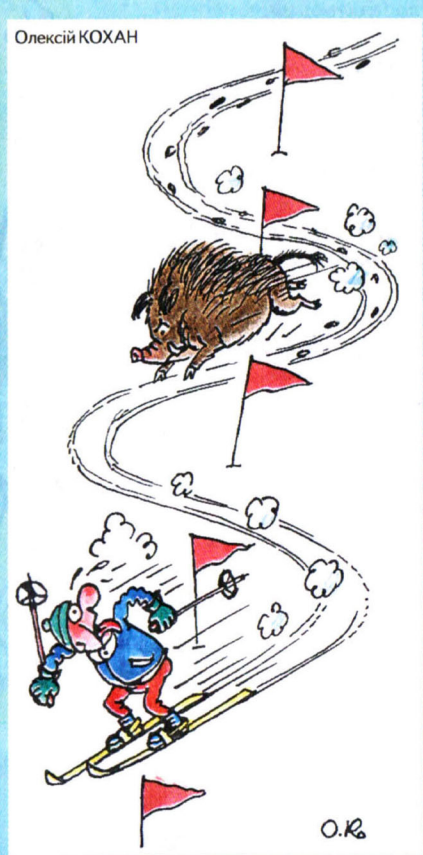

Георгій МАЙОРЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

4 820012 960675 02

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО: ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ. ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ. ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!